

Felkiáltójel

Az október 20-án megválasztott képviselő-testület alakuló ülésén történekről először a Biatorbágyi Krónikából értesültem. Amint a címetek egymás után elolvastam, elállt a lélegzetem. „Vajon így kell-e önkormányozni? Lehet, hogy 10 millióért főállású alpolgármestert akartunk? Kutya komédia. Biztos, hogy ezt akartuk? Összeállt a »szuper-csapat«. Pusztuljon el a szomszéd tehene.” S amikor kimentem az utcára, sorra-rendre emiatt aggódó emberekkel találkoztam.

Nekem Biatorbágyon múltam van. Itt születtem, jártam óvodába, iskolába. Itt éltem meg hét évtizedet, ebből közel négyet a lakosság szolgálatában töltöttem. Tettem a kötelességemet úgy üzletben, mint tüzelő- és építőanyag telepen. Részt vállaltam a közművelésben, a sport irányításában, melyekre szabadidőmet áldoztam. A közösségi munka számomra mindenekelőtt állt. Szerettem és tiszteltem a falubelieket, akár Torbágyon, akár Bián laktak. Soha nem tettem különbséget, mivel kezdettől fogva biatorbágyinak vallottam magam. Gyerekkéjjel tanultam meg, hogy a közösen végzett munka célravezetőbb, eredményesebb.

Évekkel ezelőtt Aggteleken jártam. Amíg a megrendelt kávéra vártam a büfé szóval tartott. Irigykedve, de elismerően szólt arról, hogy sok jót halott Biatorbágyról. S már sorolta is az elért eredményeket: a vezetékes ivóvizet, gázt, a szennyvízcsatornázást, aszfaltozott utcákat és így tovább. Aztán az ottani gondok ecsetelése után azzal nyújtotta felém a kávé, hogy szerencsés vagyok, mivel olyan közösségben élek, ahol „minden a lakosságért” a jelszó.

„Biatorbágy az Egyesült Államokban” címmel a helyi krónika 1999 februári számában megjelent egy írásom, amelyben ott élő barátom sorait idéztem: „Talán otthon észre se veszitek azt a haladást, ami az utóbbi évtizedben történt nálatok. Az igen színvonalas krónikához gratulálok, úgyszintén sportrovatodhoz is. Büszke vagyok rád és ezt dicsekvéssel mondom mindazoknak, akik az itteni magyar kolónián túlekednek ezért a kitérő lapért.”

A múlt évben köztársaságunk elnöke tisztelte meg falunkat. Milenniumi zászlót ajándékozott. Ünnepi beszédének egyik részlete így hangzott: „A millennium első éve kiváló lehetőséget adnak arra, hogy magunk alakíthassuk sorsunkat... Elmondhatják, hogy mindazt, amit eddig elértek, kitartásuknak, szorgalmuknak köszönhetik... Megteremtették a községi élet demokratikus feltételeit, a haladás sikereit. Ma mindez például szolgál az ország más települései számára is.”

Nem szükséges, hogy 12 év fejlődésének állomásait felsoroljam. Ami történt, az a szemünk előtt valósult meg. Ezt letagadni nem lehet, hisz ebből a korábbi önkormányzatok önzetlen és a falu érdekében kifejtett felelősségteljes munkája tükröződik. Az adott körülmények, lehetőségek között, számtalan várt vagy nem várt nehézség ellenére Biatorbágyon a már hírhedt Viadukton túl jó hírnevet is szerezték. Köszönet érte. És külön köszönet azért, hogy az itt élők, öslakosok és betelepültek büszkéek lehetünk erre.

Sajnálom, hogy ezt a nézetet nem mindenki osztja velem. Megkockáztatom: talán egy kisebbség akarja a hatalmat magáénak tudni, hogy öncélúan, a maguk által megfogalmazott követelésekkel palotaforradalmat provokáljon. Merthogy ez a csoport elégedetlen, és ami jó, arra is azt mondja, hogy rossz. A türelmetlenség ütközik ki abból, amikor számon kéri, miért nincs mentőállomás, miért nem épült fel a faluház melletti színházterem? Még a laikus is tudja, hogy egyszerre nem lehet megvalósítani olyan álmokat, melyeknek igen jelentős anyagi vonzata van.

Persze a baj nem itt kezdődik, hanem a hozzáállásnál. Annál a jó szándékot nélkülöző, összefogást elutasító magatartásnál, amely az elért eredmények semmissé nyilvánítását szeretné elérni. Ha egy gép jól működik, azt csak olajozni kell, nincs szükség a kicserélésére. Ha pedig valamelyik alkatrész hibás, azt el kell távolítani, és helyébe megfelelő minőségűt beépíteni. Ámde ha a cseredarab se jó és emiatt a működésben zavar keletkezik, ezt el kell dobni, hogy még véletlenül se kerüljön a gépezetbe.

A képviselőket Biatorbágy lakói választották meg. Tőlük várják, mégpedig joggal, hogy az előző testületek jó munkáját folytassák, és esküjükhöz híven teljesítsék feladatukat. Ez nem lehet más, mint jó hírnevünk megtartása. Hogy kis hazánk, de földbolygónk túlsó végén, Amerikában is elismerően bólnitsanak falunk anyagi és szellemi téren mutatott fejlődésére.

Jó úton haladunk ennek eléréséhez? Ezt akarjuk mindannyian, akik itt élünk? Talán megengedik, hogy alanyi jogommal fogva kijelentsem az önérzetes, tiszta szándékú embertársaim nevében: igen, mi biatorbágyiak ezt szeretnénk. Igen. Mondhatjuk a választunkat csendben, de elégedetten is. Tehetünk az „igen” után felkiáltójelet, ami az örömmünket fejezi ki. Tehetjük, van rá okunk. Mert ugyebár a felkiáltójel alakjánál fogva is egyenes, akár a tiszta jellem, tiszta szándék. És a kérdőjel? ...

Kun László

Móricz Zsigmond u. 13.

ÉTELBÁR

Szeretettel várunk minden régi és új vendéget az új **ÉTELBÁR** megnyitására, ahol hidegtalakat és meleg ételeket, salátákat készítését vállaljuk. Kisebb összejöveteleket, rendezvényeket, találkozókat 50 főig szívesen látunk.

Nyitás:

december 13., péntek délután 5 órakor

Cím:

Ignác Józsefné, Piroska
Biatorbágy, Álmos vezér út 10.
Telefon: 06 (23) 311-141



Műszaki ellenőrzés

*

Felelős műszaki vezetés

*

Építkezések lebonyolítása

*

Csány Zoltán
okl. építőmérnök

Tel.: (20) 377-2763
(23) 313-204

Kiss-Bia Bt.

Konténeres sít-, lom- és szemétszállítás
4-től 10 m³-es konténerekkel

Tel.: 06 (23) 312-045,
06 (60) 346-745

